

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 511/2020-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného euroadvokátom JUDr. Ľubomírom Müllerom, Symfonická 1496/9, Praha 5, Česká republika, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 19/2014 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 137/2018 takto

rozhodol:

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. mája 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C/19/2014 (ďalej len „okresný súd“) a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 137/2018 [(ďalej len „krajský súd“). Súčasne sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu vo veci konať bez zbytočných prietáhov, a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur, pričom okresný súd mu má vyplatiť sumu 2 500 eur a krajský súd sumu 2 500 eur, a aby mu ústavný súd priznal aj nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 511/2020 z 18. novembra 2020 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu na ďalšie konanie.

3. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a pripojených súdnych spisov okresného súdu a krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ podal 27. januára 2014 okresnému súdu žalobu proti Slovenskej republike (ďalej len „žalovaná“) o náhradu nemajetkovej ujmy za jeho nezákonné väznenie a výkon trestu odňatia slobody, o ktorej rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 14 C 19/2014-127 z 25. apríla 2017 tak, že žalobu zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie a vo veci konal krajský súd, ktorému bol spis doručený 5. decembra 2018. V právnej veci sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 137/2018-188 z 24. júna 2020 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Podľa sťažovateľa k priet'ahom v konaní došlo v postupe okresného súdu, pričom od podania žaloby do zaslania súdneho spisu krajskému súdu trvalo súdne konanie od 27. januára 2014 do 5. decembra 2018. Okresný súd v merite veci rozhodol rozsudkom 25. apríla 2017.

5. V podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ rozporuje aj postup krajského súdu, ktorý od doručenia súdneho spisu (5. decembra 2018) vo veci nekonal. V dôsledku nečinnosti krajského súdu v napadnutom konaní sa sťažovateľ 27. marca 2020 obrátil na predsedu krajského súdu so sťažnosťou na priet'ahy v konaní. Z odpovede krajského súdu č. k. 1 Spr/95/2019 z 20. apríla 2020 vyplýva, že sťažnosť bola vyhodnotená ako dôvodná. Podľa názoru podpredsedu krajského súdu nečinnosť súdu zapríčinila nadmerná personálna zaťaženosť sudcov, pričom v odpovedi uviedol predpoklad rozhodnutia vo veci „do apríla roku 2021“.

6. Sťažovateľ zastáva názor, že jeho vec nie je možné považovať za právne a skutkovú zložitú. Za priet'ahy v konaní je podľa neho zodpovedný tak okresný súd, ktorý viedol konanie takmer päť rokov, ako aj krajský súd, ktorý v jeho veci dlhodobo nekonal a o odvolaní sťažovateľa rozhodol až po viac ako jednom roku a šiestich mesiacoch. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti osobitne akcentuje, že plynulé konanie a právoplatné rozhodnutie vo veci má pre jeho osobu zvýšený význam, pretože sa domáha odškodnenia za svoju nezákonnú perzekúciu počas „minulého režimu“. Predmetné podľa sťažovateľa znamená dôvodný predpoklad, aby v jeho veci všeobecné súdy konali prednostne.

7. V podaní k ústavnej sťažnosti z 8. decembra 2020 sťažovateľ ústavný súd informoval, že medzičasom o jeho odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom (bod 3 tohto nálezu). Následne okresný súd uznesením č. k. 14 C/19/2014 z 27. augusta 2020 zrušil svoje predchádzajúce uznesenie č. k. 14 C/19/2014-140 zo 7. augusta 2018 o poplatkovej povinnosti sťažovateľa za podané odvolanie. V príčinnej súvislosti so zmenou procesného stavu namietaného konania sťažovateľ upravil svoj návrh na vydanie nálezu, a to tak, že sa z návrhu vypúšťa bod II, ktorým žiadal, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu vo veci konať bez zbytočných priet'ahov.

III. Vyjadrenie súdov a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

8. Okresný súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že prípad sťažovateľa predstavuje právne zložitú vec. Uvedené vyplýva zo samotného predmetu konania, ktorým je zaplatenie 17 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhrady trov konania za nezákonné väznenie sťažovateľa. Z prehľadu jednotlivých úkonov možno konštatovať, že súd nekonal plynule, a to v období od 9. apríla 2015 do 7. januára 2016, následne od 8. januára 2016 do 24. januára 2017 a od 3. júla 2017 do 7. augusta 2018. Prieťahy v konaní nemajú subjektívny základ, ale spočívajú v objektívnych dôvodoch, a to v množstve nevybavených spisov a zaťažnosti samotnej zákonnej sudkyne. Nezanedbateľným faktorom vplývajúcim na celkovú dĺžku konania je aj fluktuácia zamestnancov okresného súdu, čoho dôsledkom je opakované prerozdeľovanie súdnych spisov novým sudcom. Okresný súd poukázal aj na skutočnosť, že súdny spis sťažovateľa sa od 5. decembra 2018 do 10. júla 2020 nachádzal na krajskom súde, pričom túto dobu nie je možné pričítať v neprospech okresného súdu, a navyše, predmetné konanie sa k 3. augustu 2020 právoplatne skončilo. V závere uvádza návrh, aby ústavný súd sťažovateľovi vôbec nepriznal ním požadované primerané finančné zadosťučinenie, a to z dôvodu, že sťažovateľ výšku primeraného finančného zadosťučinenia neodôvodnil, sťažnosť na prieťahy predsedovi súdu nepodal a konanie bolo medzičasom právoplatne skončené s negatívnym výsledkom pre sťažovateľa. Súčasne okresný súd uviedol, že v zmysle § 58 ods. 3 zákon o ústavnom súde netrvá na ústnom prerokovaní veci pred ústavným súdom.

III.2. Replika sťažovateľa:

9. Sťažovateľ vo svojej replike predniesol:

- a) stotožňuje sa s vyjadrením okresného súdu, že v predmetnom konaní došlo k prieťahom, a to v príčinnej súvislosti s nadmerným preťažením súdu. V kontexte uvedeného sťažovateľ doplnil svoj návrh na vydanie nálezu v bode, a to „... *Objektívni zodpovednosť za porušenie stěžovateľových práv nese Slovenská republika, ktorá nevytvorila Okresnímu soudu Bratislava I. a Krajskému soudu Bratislava potřebné předpoklady k tomu, aby stěžovatelova práva mohla být zachována*“;
- b) po vrátení súdneho spisu okresnému súdu (10. júl 2020) okresný súd 27. augusta 2020 rozhodol o sťažnosti z 31. augusta 2018, ktorú podal sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu o vyrubení súdneho poplatku (bod 7 tohto nálezu).
- c) k návrhu predsedu okresného súdu, aby ústavný súd sťažovateľovi nepriznal primerané finančné zadosťučinenie, a to aj s ohľadom na absenciu jeho odôvodnenia, sťažovateľ zdôrazňuje že «... *byl odsouzen a uvězněn. Stěžovatel si nesl cejch „kriminálníka“.* *Nakonec se mu ale podařilo dosáhnout úplně rehabilitace. Následné odškodňovací řízení proto pro něj mělo zvýšený význam. Šlo o proces dovršení satisfakce...*»;
- d) v súvislosti so zamietnutím žaloby, ako aj potvrdením rozsudku okresného súdu krajským súdom sťažovateľ uviedol, že jeho prípad je dôkazom vnútornej rozporuplnosti výkladu právneho poriadku Slovenskej republiky a rozdielneho posudzovania totožných prípadov.

III.3. Vyjadrenie krajského súdu:

10. Krajský súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že vec bola súdu doručená 5. decembra 2018, pričom napadla do senátu 2Co, ktorý prioritne vybavuje poručenské veci ako agendu s osobitou rýchlosťou konania. V predmetnej veci bola pokynom z 15. mája 2020 realizovaná výzva v zmysle § 382 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a súčasne bol určený aj termín pojednávania na 24. jún 2020, keď krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa. Rozsudok krajského súdu bol riadne vypracovaný a 10. júla 2020 doručený okresnému súdu, ktorý ho následne doručoval stranám sporu. Rozhodnutie v odvolacom konaní v časovom horizonte jeden a pol roka považuje krajský súd za akceptovateľné, a to aj s ohľadom na protipandemické opatrenia. V kontexte primeranosti dĺžky konania sa odvoláva aj na bod II ústavnej sťažnosti, v ktorom sťažovateľ vyjadril maximálnu prípustnú dĺžku súdneho konania. V závere akcentoval, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť 6. mája 2020, pričom termín pojednávania v odvolacom konaní mal určený už 15. mája 2020. Súčasne krajský súd uviedol, že v zmysle § 58 ods. 3 zákon o ústavnom súde netrvá na ústnom prerokovaní veci pred ústavným súdom.

III.4. Replika sťažovateľa:

11. Sťažovateľ vo svojej replike predniesol, že:

- a) súhlasí s tvrdením predsedu krajského súdu o preťaženosti rozhodovacej agendy súdu, a preto doplnil svoj návrh na vydanie nálezu v bode I tak, že objektívnu zodpovednosť za porušenie práv sťažovateľa nesie Slovenská republika, ktorá krajskému súdu nevytvorila potrebné predpoklady na zachovanie jeho práv [bod 9 písm. a) tohto nálezu];
- b) namieta názor krajského súdu o akceptovateľnosti dĺžky odvolacieho konania (jeden rok a šesť mesiacov) a akcentuje, že predmetné tvrdenie nemôže nijako spochybniť konštatovanie podpredsedu krajského súdu o priedňahoch v konaní (bod 5 tohto nálezu).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priedňahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote je založená na jeho tvrdení, že k porušeniu týchto práv došlo nečinnosťou okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní.

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedňahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

14. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa sporová strana obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

15. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

IV.1. Namietané konanie okresného súdu:

16. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

17. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, IV. ÚS 237/09, II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010, II. ÚS 445/2016, II. ÚS 751/2017, IV. ÚS 632/2018) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom všeobecného súdu, ústavnej sťažnosti nie je možné vyhovieť.

18. Z obsahu spisu vyplýva, že súdne konanie pred okresným súdom sa skončilo ešte pred podaním ústavnej sťažnosti (6. mája 2020, pozn.) a v čase jej podania v právnej veci sťažovateľa konal už krajský súd. Od predloženia veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu okresný súd nemohol ovplyvniť priebeh napadnutého konania, a preto ani porušiť základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vydaním meritórneho rozhodnutia, vykonaním úkonov súvisiacich s podaným odvolaním a predložením veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu okresný súd vykonal všetky relevantné úkony smerujúce k nastoleniu právnej istoty sťažovateľa.

19. Ústavný súd uznáva, že sa vo viacerých prípadoch odklonil od toho, aby striktnie posudzoval, či v čase uplatnenia ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušovanie tohto základného práva konkrétnym štátnym orgánom ešte mohlo trvať (napr. sp. zn. III. ÚS 728/2017 alebo sp. zn. I. ÚS 170/2017). Vo všeobecnosti išlo o prípady, keď bola činnosť súdov viacerých inšancií rovnako nesústredená a neefektívna, čoho následkom bolo flagrantné a zjavné porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v prípadoch, v ktorých bolo potrebné prihliadnuť aj na význam veci pre sťažovateľa. Teda určite nie v prípadoch akademických sporov alebo sporov, ktoré nemohli ovplyvniť právne postavenie samotného sťažovateľa. Tieto okolnosti je namieste konštatovať aj v prejednávanom prípade, keďže konanie vo veci samej

je ku dňu rozhodovania ústavného súdu už právoplatne skončené rozhodnutím krajského súdu z 24. júna 2020. Nemožno preto konštatovať, že by ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v každom konaní automaticky sčítal dĺžku konania pred viacerými inštanciami štátnych orgánov a túto následne hodnotil bez ohľadu na okolnosti prípadu.

20. Ústavný súd pre úplnosť kontextu prejednávanej veci konštatuje, že hoci obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je obdobný do tej miery, že ich porušenie ústavný súd posudzuje spoločne, perspektíva ústavného súdu vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom je odlišná ako v prípade Európskeho súdu pre ľudské práva. Európsky súd pre ľudské práva posudzuje namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k Slovenskej republike ako členskému štátu Rady Európy a ústavný súd ako najvyšší vnútroštátny súdny orgán ochrany ústavnosti vnútroštátny ľudskoprávny súd posudzuje potenciálne porušenie základných práv sťažovateľov vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom (m. m. sp. zn. I. ÚS 390/2019).

21. Keďže sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu v čase, keď sa vec už nachádzala na inom súde, v dôsledku čoho už k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru jeho postupom nemohlo dochádzať, ústavný súd nemohol ústavnej sťažnosti vo vzťahu k okresnému súdu vyhovieť (výrok tohto nálezu).

IV.2. Namietané konanie krajského súdu:

22. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie strany sporu a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

23. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, predmetom konania vedeného krajským súdom je rozhodovanie o odvolaní v právnej veci uplatňovania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné väznenie sťažovateľa. Predmet tohto sporu predstavuje štandardnú agendu všeobecných súdov. Predmetné *de facto* potvrdzujú aj pomerne početné súdne rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré strany konania k svojim podaniam priložili. Hodnotením tohto kritéria tak ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla ospravedlniť sťažovateľom namietanú nečinnosť krajského súdu v napadnutom konaní.

24. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na priet'ahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd konštatuje, že nezistil také správanie sťažovateľa ako strany sporu napadnutého konania, ktoré by

prispelo k zbytočným priet'ahom. Práve naopak, s'ťažovateľ na výzvy konajúcich všeobecných súdov reagoval takmer okamžite a jeho právny zástupca sa zúčastnil aj na pojednávaní krajského súdu.

25. Ústavný súd hodnotil aj samotný postup krajského súdu v napadnutom konaní. Postup krajského súdu, ktorý až po sedemnástich mesiacoch od doručenia súdneho spisu (5. december 2018, pozn.) vyzval 15. mája 2020 strany konania na vyjadrenie podľa § 382 CSP a určil aj termín pojednávania na 24. jún 2020, nie je síce s ohľadom na kautely procesnej hospodárnosti možné považovať za postup optimálny, v okolnostiach prejednávanej veci je však dôvodné uzavrieť, že nejde o nečinnosť súdu, ktorá by mala povahu zbytočných priet'ahov. Ústavný súd pri hodnotení postupu krajského súdu upriamuje pozornosť aj na skutočnosť, že krajský súd vo veci s'ťažovateľa konal ako súd odvolací, ktorého úloha sa sústreďuje na posúdenie vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Preto krajský súd spravidla nevykonáva vo veci procesné úkony (§ 378 a nasl. CSP) ani nie je povinný nariadiť pojednávanie (§ 385 CSP). V konkrétnom prípade s'ťažovateľa však krajský súd procesné úkony uskutočnil (výzva podľa § 382 CSP a uskutočnenie ústneho pojednávania, pozn.).

26. Ústavný súd tiež prihliadol na to, že priebeh napadnutého konania spadal čiastočne do obdobia vyhlásenia výnimočného stavu od 16. marca 2020 a jeho neskorších rozšírení uzneseniami vlády Slovenskej republiky podľa čl. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19. Prijaté právne opatrenia a tiež celková spoločenská situácia v tomto období mali nepochybne vplyv aj na priebeh napadnutého konania. I keď tieto skutočnosti *ispo facto* neospravedlňujú akúkoľvek dlhú nečinnosť orgánov verejnej moci, v individuálnych okolnostiach môžu moderovať ich zodpovednosť za celkovú dĺžku konania. Takýto výklad je aktuálny aj v prejednávanom prípade a aj v kontexte týchto skutočností možno dĺžku napadnutého konania v trvaní jedného roka a šiestich mesiacov považovať ešte za ústavne akceptovateľnú (m. m. I. ÚS 550/2020, I. ÚS 42/2021, IV. ÚS 380/2020).

27. Nad rámec uvedeného ústavný súd pripomína, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote (m. m. II. ÚS 133/03, IV. ÚS 350/04), ako aj, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov nemusí ešte sama osebe zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 459/2020).

28. Z uvedených dôvodov ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľa, ani vo vzťahu ku konaniu krajského súdu, ústavný súd nevyhovel (výrok tohto nálezu). Následkom tohto záveru ústavného súdu stratilo opodstatnenie rozhodovať o ostatných s'ťažnostných požiadavkách.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu